

Fa uns mesos, l'Eva Muns ens va comunicar que pensava que era el moment d'acabar el projecte de *Wagneriana en català* que ens ha acompanyat durant tants anys. Temps ha passat i en el seu decurs, consideracions del seu entorn proper i una reflexió més reposada, li han donat els ànims necessaris per seguir amb aquesta esplèndida tasca. Aquest article estava, originàriament concebut pel número de comiat de *Wagneriana en català*, ja que quan em vaig imaginar el tancament d'aquesta revista, em va envair una tristor melangiosa, que s'ha escolat donant unes reflexions que voldria compartir amb vostès.

El primer pensament és envers la feina feta i la ingratitud en que la rebem. Buscar articles històrics que ens permetin copsar el com esdevenia la vida wagneriana en temps dels nostres avis; els músics i la seva obra no sempre recordats; poemes, endevinalles,..., i, en definitiva, moltes hores de paciència i dedicació, que per molt que ens ho llegim i ens faci profit, el retorn en forma de comentaris o agraïments vers l'editora mai arriba a igualar el que ja ha estat donat. Per això, malgrat que no va ser una bona notícia, comprenc perfectament que a la vida hi ha moments per a tot i cadascú pren, segons toca, les decisions més pertinents. Gràcies per totes les revistes publicades i les properes!

Enfilada amb aquesta primera reflexió me'n ve un altra sobre la lectura i el temps. En èpoques passades quan l'entreteniment era molt menys variat que ara, podríem pensar que hi havia més lectors i per tant més possibilitats per una revista especialitzada. Es pot argumentar en contra dient que també hi havia menys gent lletrada. Hi ha gent que sentim que el que som o el que fem amb més delit és llegir, per això a mi quan em pregunten: "*I tu, a què et dediques, què fas?*", contestaria "*Soc lectora, llegeixo*" i tinc un bon grapat d'amics que els passa el mateix, però també és cert, que hi ha molta gent que no agafa un llibre si no és per obligació i el més sorprenent de tot, és que hi ha, dins d'aquest últim grup, persones que tenen un genuí interès per la cultura i l'art.

El plaer de llegir requereix de temps, vol que deixem que el matí de primavera llisqui, ple d'aromes, tranquil·lament, mentre la brisa ens ajuda a passar les pàgines; vol que l'enfosquiment de la vesprada tardoral ens envolti, sense ensurts, tot plegant el

28 FEBRER
2008
ESPECIAL
ANIVERSARI

ELS DECORATS QUE WAGNER VOLIA

Textos oficials del mateix Richard Wagner sobre el seu diseg
en relació a les escenografies de les seves obres.

llibre; vol, en definitiva, de temps per no fer, sinó per estar.

I això és el que està en contradicció amb els temps que corren, cal opinar sobre tot, de pressa i repetint el que ve donat com una mena de veritat revelada en forma de *twitter*, *whatsapp* o qualsevol altra forma de propagar l'*eslogantització* (permeteu-me que empri aquest barbarisme per significar l'entronització de l'opinió passional i sense context). Avui dia, cal anar en compte quan et diuen: "*he llegit...*", perquè no vol dir que ho ha trobat en un llibre o publicació de prestigi, sinó que ha vist en el seu mòbil un missatge curt de ves a saber qui, que ja pontifica sobre el que calgui. Missatges ben curts que només ajuden a empobrir més el llenguatge i l'estil, ben al contrari dels beneficis directes de la lectura de llibres que obren la ment, tot enriquint el vocabulari i la manera d'expressar-se. En segons quins contextos he arribat a sentir una mena d'ofec intel·lectual, quan en una conversa, interrompen per dir l'opinió del dia, no fos cas que s'escapés l'oportunitat de deixar-la caure. Em venen ganes de dir "*no soc un twitter, soc una persona!*" Bastant complexa i excèntrica, tot sigui dit de pas.

Aquí entrem en un altra reflexió sobre què és una conversa. Ben cert que no és una confrontació, un enfrontament que cal guanyar, sinó una convergència sobre un tòpic, al que anirem apropant-nos i allunant-nos, permeten que una sensació agradable sigui el que ho embolcalli tot. Un altre esport tranquil, que en altres temps es practicava força les tardes del diumenge o de qualsevol altre dia que s'habilités per fer una visita a algú, sense més motiu i pretext que passar l'estona. Un parlava, els altres escoltaven i sense cap pressa, ja que no es guanya cap medalla, quan es creia oportú, s'intervenien, fos replicant, dialogant o assentint. Què no n'he après de coses tot escoltant!

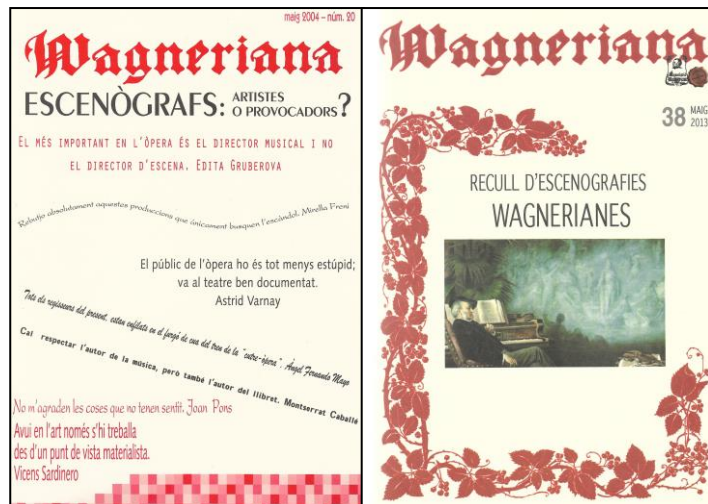
Escoltar. És una activitat i molt important, però no es "nota", no és visible. A vegades, per no dir que sovint, a qui recordem millor, en una trobada, és el que ha parlat més, sense fer gaire esment en els que han estat més callats. Però això no té perquè estar relacionat amb la qualitat del que s'ha dit. Aquest neguit, senyal d'identitat dels nostres temps, enllaça malament amb el silenci receptor i l'ansia per dir s'imposa. Sembla com si se'ls fes llarga l'argumentació del que està parlant, perquè se'ls nota nerviosos per poder aportar una cosa que ha estat elaborada en el seu cap molt abans de

que acabi l'explicació en curs, evidenciant-se, gairebé sempre, que la premsa és una mala consellera.

Generalment les persones que més m'han aportat són aquelles que estan emancipades mentalment del seu ofici o treball i de les seves creences o conviccions, i per això poden concentrar-se en una conversa sobre un determinat tema sense que quedi contaminada per percepcions que potser no hi tinguin res a veure, en aquelles circumstàncies. Tornem a estar davant de quelcom estrany en el nostre temps. Per una banda, la ja comentada ubiqüitat de l'opinió prefabricada fa que molts comentaris siguin previsibles i per tant ben pobres i per altra banda, avui dia, un ha de ser un professional, que vol dir que no pots tenir temps de lleure, tot el que fas ha de seguir un pla, per assolir unes fites, no pot quedar espai per tot allò que no tingui cap finalitat, i acaben per tant, que només saben parlar de futbol, política i religió, justament les tres coses de les que no caldria parlar mai en una societat civilitzada.

Tot ha de ser "senzillet", no fos cas que procurés un mal de cap. Una explicació de quelcom digne de ser explicat normalment requereix d'una exposició, un desenvolupament raonat i gradual, anant del més simple al més complex, del més general al més particular i per acabar cal unes conclusions. Ara, l'opinió no necessita res de tot això.

jo crec què..."
beneït. En
complexitat
modular,
moltes

Amb " doncs
ja està tot dat i
canvi, la
sempre és
plural i amb
possibles

aproximacions. No li cal pujar el to de veu, ni enrabiar-se. Sempre permet matisos, ombres i difuminacions.

Per un altre article podem deixar el mantra, que millor encobreix la vagància: "tot estar a internet i per tant no cal aprendre res" i que confon informació amb formació.

Ens hem empobrit, no en bens materials, que cada cop en tenim més, sinó en l'aspecte humà. Ridiculitzada la cortesia, bandejada la complexitat i anorreada la bellesa, què es pot esperar?

Per tot el dit, és una magnífica notícia que continuï *Wagneriana* perquè ens permet copsar uns temps més amables. Ho podem intuir tot llegint unes planes escrites amb un llenguatge que no coneixia, encara, les constriccions empobridores actuals, que ens presenta estrenes i actes que es feien amb profusió, sense subvencions ni publicitat, on llegim els pensaments d'autors importants, en fi, on ens retrobem civilitzadament amb el wagnerisme dels nostres avis.

Wagneriana és necessària perquè encara hi ha molts articles que no han estat reeditats i cal un espai per aquests escrits catalans antics i actuals alhora, així com és un bell marc on exposar reflexions i pensaments que ens poden permetre un apropament intel·lectual franc i genuí.

Moltíssimes gràcies de nou, per una revista bella, amable i intel·ligent!

Associació Wagneriana. Apartat postal 1159. Barcelona 08080
[Http://www.associaciowagneriana.com](http://www.associaciowagneriana.com) info@associaciowagneriana.com